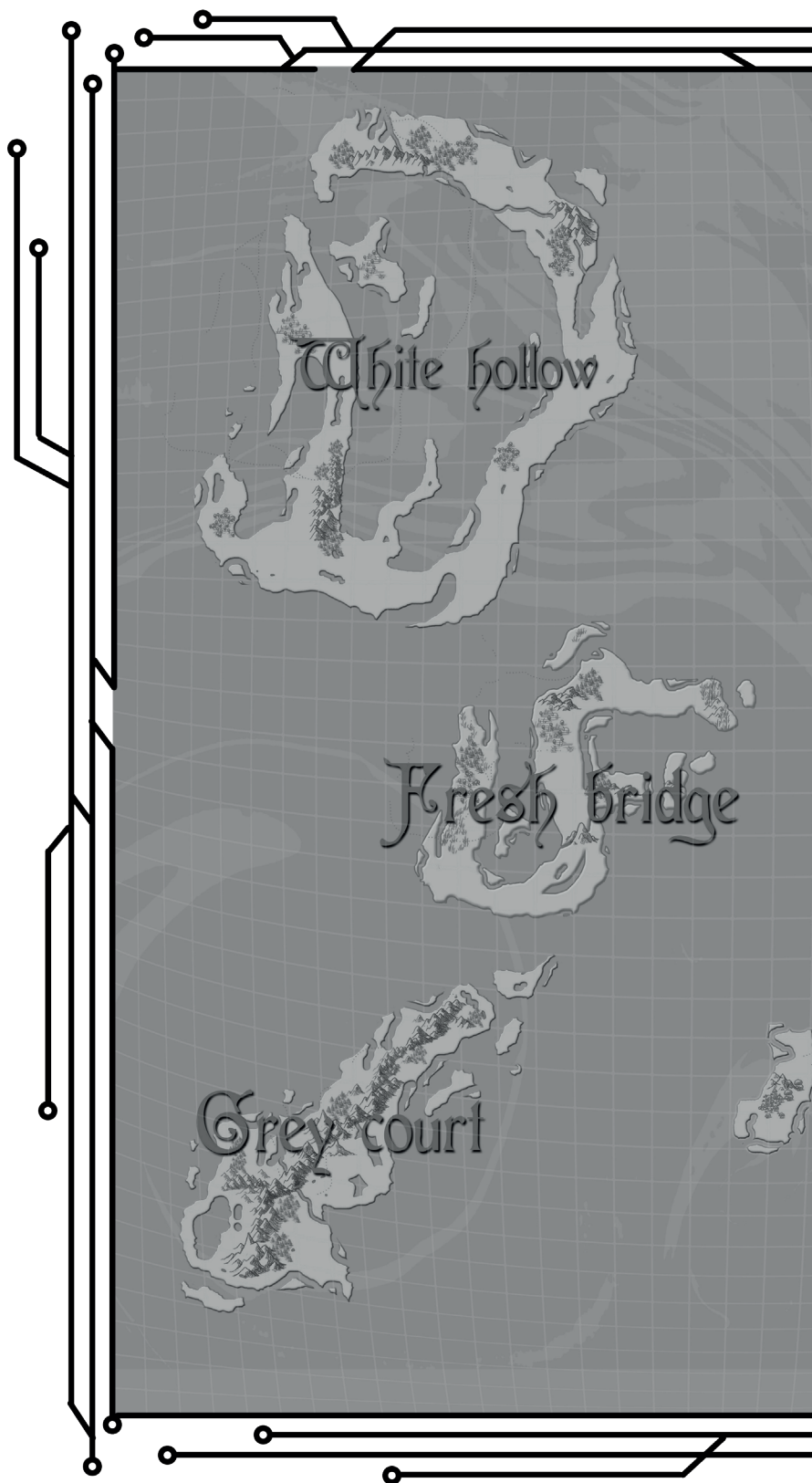
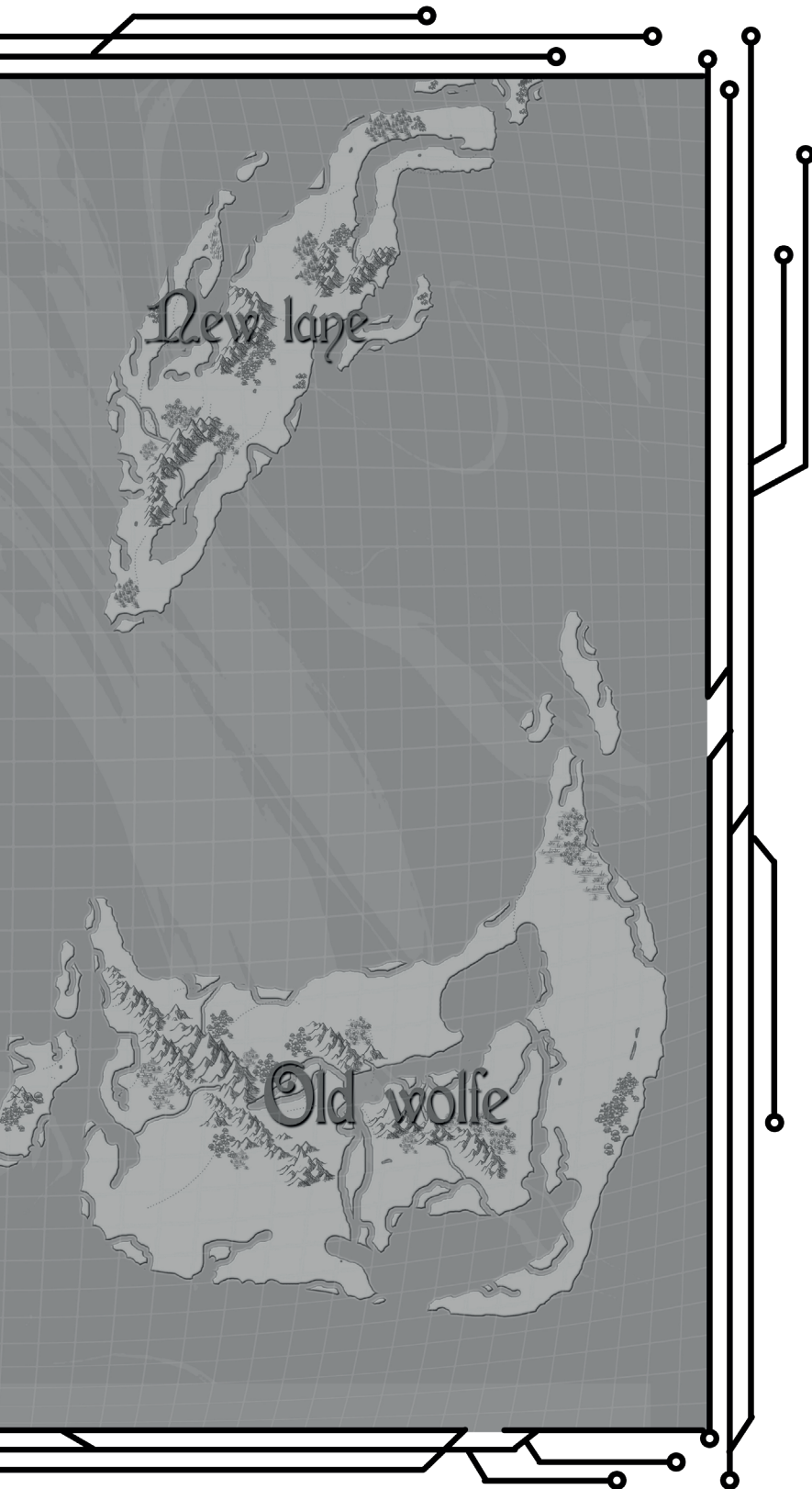

*Voor jullie.
Dankzij jullie.*

ANIMAX

[en-nie-meks]

Robotdier dat de mens helpt bij het zoeken van een soulmate. De eerste Animax is gemaakt in 2075 door professor Animo. Een Animax kan elke vorm, ras en geslacht hebben. De vorm, het ras en geslacht worden allemaal ontwikkeld wanneer een persoon zich op zijn/haar achttiende verjaardag laat scannen bij de professor in de Holox.

ANI'S

[en-nies]

Mensen onder de achttien jaar die nog geen Animax hebben. Ani's worden door veel mensen met een Animax gezien als hun minderen omdat zij nog geen Animax hebben.

MENSENDATABASE (MD)

[men-sen-daa-taa-bees]

De Mensendatabase, ook wel Md genoemd, bevat informatie over alle mensen van New Lane. De informatie bestaat uit alle medische informatie over een persoon, maar ook uit wat deze persoon uniek maakt: wat vindt hij/zij leuk en wat doet hij/zij het liefst? Veel van deze informatie wordt verzameld via de RFIX. De verzamelde informatie wordt in samenwerking met de Holox gebruikt voor het maken van een Animax.

RFIX (RADIO-FREQUENCY IDENTIFICATION X-CHANGE)

[er-ef-i-iks]

De RFIX is een tag (soort chip) dat geïmplanteerd wordt onder de huid bij de pols. Dit gebeurt al gelijk in de eerste week na de geboorte. Informatie over wat een persoon doet, waar hij vaak komt, wat hij koopt en wat hij voor sport doet wordt allemaal vastgelegd op de RFIX. Deze verzamelde informatie wordt gedeeld met de Mensendatabase en wordt gebruikt voor het maken van een Animax.

HOLOX

[hoo-loks]

De Holox is bedacht en ontwikkeld door professor Animo in 2075. Het is de grootste en sterkste computer in heel New Lane. Professor Animo kon door middel van de Holox Animax ontwikkelen en zelfs maken. De Holox is een complexe machine die gelinkt is aan verschillende kleinere computers die allemaal verbonden zijn met elkaar. De Holox heeft alle computers nodig om een Animax te maken en aan te sturen.

VIRHU (VIRTUELE HUISASSISTENT)

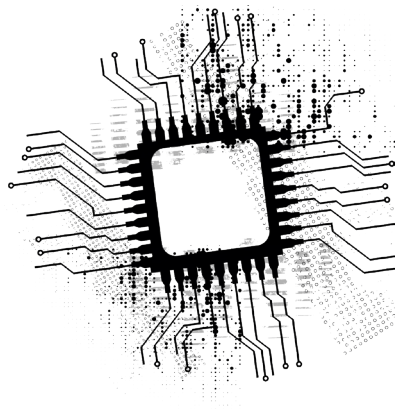
[vier-hu]

Virhu is een kunstmatige intelligentie die in elk gebouw (woning, bedrijf, winkel, sporthal) is ingebouwd. Virhu communiceert met de eigenaren van het gebouw. Virhu kan in opdracht van de eigenaar, maar ook uit zichzelf, robotica (stofzuiger, wasmachine, kledingkast) en andere computergedreven apparatuur aansturen in het gebouw.

SIDEKIX

[side-kiks]

Een mobiel scherm waarmee mensen met elkaar in contact kunnen komen. De Sidekix kan een hologram projecteren zodat gebruikers elkaar kunnen zien en met elkaar kunnen communiceren. Een gebruiker kan ook berichten, foto's en andere informatie op de Sidekix ontvangen, opzoeken en versturen.

PROLOOG

14:03 UUR

‘Dit meen je toch niet echt, hè? Ik neem aan dat dit een grap is?’

Ik schrik van mijn eigen stem, die zowel schreeuwend als verbaasd klinkt.

Professor Animo kijkt me met een verbaasde blik aan. ‘Natuurlijk klopt dit, Elena. De computer heeft jouw DNA, jouw karaktertrekken en al het andere wat jou maakt tot wie jij bent verwerkt in deze Animax. Dus ja, dit klopt. Deze sneeuwpanter is jouw Animax en dat zal hij voor altijd blijven.’

Ik kijk van de professor naar de sneeuwpanter. Het beest kijkt me aan met zijn heldere, bruine ogen. Hij heeft een lange rug die eindigt in een grote pluimstaart. Ondanks het feit dat hij eruitziet als een groot knuffeldier met zijn wollige vacht gevuld met zwartgrijze vlekken en roze neusje, denk ik niet dat je hem moet onderschatten. Hij is dan niet zo groot als een leeuw of een tijger, maar zijn grote klauwen en brede rug maken hem toch intimiderend. Het is een prachtig dier en waarschijnlijk zou ieder ander ontzettend blij met het beest zijn, maar het hoort niet bij mij.

‘Ik dacht dat ik het dier naar mijn voorkeur zou krijgen? Waarom heb ik dat dier niet gekregen?’ Vragend kijk ik naar de professor die even lijkt na te denken over het antwoord dat hij wil gaan geven.

'De computer neemt jouw voorkeur in overweging, maar de computer kan jouw voorkeur afwijzen wanneer blijkt dat jouw voorkeur niet de juiste match is voor jou.'

De woorden 'niet de juiste match' schieten als een soort echo door mijn hoofd die maar niet wil stoppen en dan lijkt het alsof er een vat van woede en verdriet opent, en ik kan niet rustig blijven.

'Wat een belachelijk gedoe! Zeg dan niet dat je een voorkeur mag opgeven als het toch niet wordt meegenomen in de beslissing. Ik wilde een vos!'

'Een vos was blijkbaar niet de juiste match voor jou en die heb je daarom niet gekregen en die ga je ook niet krijgen.' De professor kijkt me geërgerd aan en ik kijk met een boze blik terug.

Ik kijk niet meer om terwijl ik naar de uitgang van het laboratorium loop. De dubbele glazen deuren schuiven automatisch open als ik er bijna in de buurt ben. De sneeuwpanter loopt achter me aan en knalt bijna tegen de deur wanneer deze weer dreigt te sluiten. Met een snelle sprong komt het me achterna.

'Ga terug!'

Het beest luistert niet en blijft achter me aan lopen.

Wanneer ik door de glazen deuren ben kom ik in de smalle gang met foto's van mensen met hun Animax. Ik word woedend als ik al die blijde gezichten zie. Ik blijf flink doorlopen, maar het beest blijft me volgen. Ik versnel mijn pas, maar hij blijft me met gemak bijhouden. De lange gang komt uit bij de receptieruimte van het laboratorium. Wanneer ik in het midden van de receptie kom, sta ik even stil. De ronde ruimte is zo wit dat het lijkt alsof je in een iglo zit en zo voelt het nu ook. Ik voel me bedrogen en deze kille ruimte zorgt er niet voor dat ik me beter voel. De sneeuwpanter staat naast me. Hij heeft zijn bek een klein beetje open waardoor het lijkt of hij naar me probeert te lachen, maar ik kan niet lachen. Mijn leven is voorbij. Ik ren de receptieruimte uit door de tweede set glazen deuren die voor me openglijden. Wanneer ik geen geluid meer achter me hoor denk ik dat ik de sneeuwpanter in de receptieruimte heb achtergelaten, maar wanneer ik over mijn schouder

kijk, zie ik dat de sneeuwpanter me met het grootste gemak bijhoudt. Ik ren de weg over tussen de hybride auto's en motoren door om het beest kwijt te raken, maar niks werkt. Uiteindelijk kom ik aan in het grootste park van New Lane: Mercy Meadows. Ik ben uitgeput en besluit op een bankje te gaan zitten. De sneeuwpanter die me al die tijd heeft bijgehouden en het rennen waarschijnlijk alleen maar heeft gezien als een spelletje gaat aan de zijkant van het bankje naast me zitten.

'Laat me nou met rust, ga terug naar de professor. Ik wil je niet!'

Hij kijkt me met zijn grote ogen aan en draait zijn kop een kwartslag. Hierdoor lijkt hij te laten weten niks te begrijpen van mijn geschreeuw. Hij komt dichterbij en legt zijn grote kop op mijn knieën.

'Ga nou weg!' schreeuw ik, terwijl ik zijn kop van mijn knieën af duw. Het grote beest schrikt, slaat zijn oren plat in zijn nek en zet een paar stappen naar achteren. Met zijn grote, heldere ogen kijkt hij me zielig aan. Ik probeer er niet naar te kijken, maar zijn blik blijft stevig op mij gericht. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht om zo zijn zielige ogen niet te hoeven zien. 'Waarom moest ik nou een sneeuwpanter krijgen? Waarom heb ik geen vos gekregen? Ik snap het niet.' Na een tijdje mijn verdriet te hebben geuit, terwijl het grote dier naast mij zat, besluit ik op te staan en door te lopen. Vrolijk springt de sneeuwpanter op en loopt op een drafje met mij mee. 'Mason weet wel wat ik moet doen.'

Bij de gedachte aan Mason voel ik vlinders in mijn buik ronddwarrelen. Ik versnel mijn pas terwijl ik naar zijn huis loop. Nog een paar straten en dan ben ik er. Hoe dichterbij het huis kom, hoe sneller ik ga lopen. Uiteindelijk ben ik weer aan het rennen en let ik nergens meer op. Ik denk niet eens aan de sneeuwpanter die weer gezellig met mij aan het mee rennen is. Ik ren de laatste hoek om en knal vol tegen iemand op.

'Au!' Met een harde klap vallen we allebei op de grond.

De sneeuwpanter komt snel naar me toe, duwt zijn kop tegen me aan en begint mijn hand te likken. Ik duw zijn kop weg.

De zon schijnt in mijn ogen en ik kan niet meteen zien wie de persoon is tegen wie ik aan geknald ben.

'Je hoeft niet letterlijk voor me te vallen, hoor.'

Een diepe, jonge mannenstem klinkt, die ik vaag herken.

'Aiden.'

Hij is inmiddels weer opgestaan. Door de felle zon die over zijn schouder in mijn ogen schijnt, kan ik zijn gezicht niet zien, maar ik herken die stem uit duizenden.

Aiden steekt een hand naar me uit. Ik tik zijn hand voor me weg en help mezelf overeind. 'Dan help ik toch niet,' zegt Aiden terwijl hij zijn handen in zijn zakken doet en me aan blijft kijken.

'Ik heb jouw hulp niet nodig. Sterker nog, ik moet snel weer weg. Dag!' Ik loop om Aiden heen en ren snel naar het huis van Mason.

'Maar..' hoor ik Aiden nog zacht zeggen terwijl ik mijn sprintje versnel. De sneeuwpanter volgt me op de voet.

Aangekomen bij het huis van Mason moet ik mijzelf eerst identificeren bij de deurcomputer. De RFX-chip die in mijn hand zit wordt gescand. Die gegevens worden gecontroleerd in de Mensendatabase, of zoals Mason het meestal noemt: Md. Zodra ik ben gescand en mijn identiteit bekend is, wordt mijn naam bekendgemaakt bij de eigenaar van het huis. De eigenaar kan mijn aanvraag tot binnenkomen accepteren of weigeren. Er wordt zoveel informatie over jou als persoon opgeslagen dankzij de RFX dat het lijkt alsof je vierentwintig uur per dag in de gaten wordt gehouden. Dan schiet er een golf van zenuwen en angst door mij heen; wat als het mijn schuld is dat ik een sneeuwpanter heb gekregen, omdat ik bij andere huizen en plekken kom dan Mason? Dat de gegevens die de RFX van mij heeft opgeslagen te veel verschillen dan die van Mason. Ik twijfel of het zo allemaal werkt met de RFX en het krijgen van een Animax, maar ik krijg een gevoel van schuld.

Het duurt niet lang of de eikenhouten voordeur glijdt open. De sneeuwpanter wil met me mee naar binnen lopen maar ik duw hem terug naar buiten.

‘Blijf hier.’ Ik probeer het zo dwingend mogelijk te zeggen zodat het beest naar me luistert.

De sneeuwpanter lijkt niet te willen luisteren, maar wanneer ik het voor een tweede keer zeg en met mijn vinger naar de grond wijs, gaat het op de grond zitten. De deur glijdt weer dicht en ik zie dat de sneeuwpanter me zo lang mogelijk blijft aankijken totdat de deur helemaal dicht is. Ik stap verder de gang in, waar een kleine kast met wat foto’s en een lange, witte kapstok vol met jassen staat. Ik loop de gang door die uitkomt in de woonkamer. Ik kom hier al zo lang dat het voelt alsof ik in mijn eigen huis loop. In de woonkamer, een ruimte vol met aardetinten waar je gelijk een warm gevoel van krijgt, zit Mason op een bruine draaistoel. Hij zit rondjes te draaien op de stoel waardoor zijn dikke, donkerblonde haar galant heen en weer waait. Ik was altijd al weg van zijn haar omdat de kleur zo goed bij zijn olijfgroene ogen past. Mason is een jongen voor wie zijn uiterlijk niet het belangrijkste in de wereld is. Hij doet geen gel in zijn haar, maar heeft een standaard *out of bed*-look. Wanneer hij zijn zoveelste rondje draait, zie ik zijn Animax, een prachtige rode vos, die rondjes om de stoel van Mason heen rent en hem probeert te volgen. Die twee lijken zoveel plezier te hebben dat ik ze niet wil onderbreken, maar dan ziet Mason me staan.

‘Ben je daar eindelijk? Het leek wel een eeuwigheid te duren.’ Mason staat op uit de draaistoel. Wanneer hij naar mij toe komt lopen, kamt hij met zijn hand zijn haar naar achteren, waardoor hij net een filmster lijkt. Hij omhelst me.

Mason is geen brede jongen, maar dat heb ik nooit erg gevonden. Ik hoef niet per se een spierbal als vriend. Dan kijkt hij me met zijn rustgevende, groene ogen aan. ‘Nou, waar is-ie? Vixie wil haar partner graag ontmoeten. Niet waar, Vixie?’

De vos blaft zodra Mason haar naam zegt.

‘Nou... het is iets anders gelopen,’ reageer ik met een bibberstem.

‘Hoe bedoel je?’ Mason kijkt over mijn schouder naar de deur die op een kier staat. ‘Heb je geen Animax gekregen?’